

Sygn. akt **V Ca 2659/18**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 listopada 2019 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie V Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Agnieszka Wiśniewska
Protokolant:	sekr. sądowy Przemysław Sulich

po rozpoznaniu w dniu 21 listopada 2019 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa T. K.

przeciwko (...) sp. z o.o. w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie

z dnia 21 listopada 2017 r., sygn. akt II C 5727/17

1. oddala apelację;
2. zasądza od T. K. na rzecz (...) sp. z o.o. w W. kwotę 450 zł (czterysta pięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu w instancji odwoławczej.

Sygn. akt V Ca 2659/18

UZASADNIENIE

Biorąc pod uwagę, że Sąd II instancji nie prowadził postępowania dowodowego, Sąd Okręgowy na podstawie art. 505¹³ § 2 k.p.c. zważył, co następuje:

Apelację uznać należy za bezzasadną, a podniesione w niej zarzuty nie mogły skutkować zmianą zaskarżonego orzeczenia. Sąd Okręgowy w pełni podziela i przyjmuje za własne zarówno dokonane przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne, jak również co do zasady prawną ocenę tych ustaleń wskazaną w pisemnych motywach orzeczenia.

Jednocześnie Sąd Okręgowy pragnie podkreślić, iż ogranicza się do oceny podniesionego zarzutu przedawnienia, bowiem jak prawidłowo wskazał Sąd I instancji jest to zarzut najdalej idący, którego uwzględnienie czyni zbędnym ocenę pozostałych podniesionych w procesie zarzutów.

W niniejszej sprawie powództwo zostało oddalone wobec uwzględnienia podniesionego zarzutu przedawnienia. W ocenie Sądu Okręgowego rozstrzygnięcie wydane przez Sąd Rejonowy ocenić należy jako prawidłowe. Wbrew

twierdzeniu bowiem strony apelującej dochodzone roszczenie jest roszczeniem wynikającym z umowy przewozu, nie zaś roszczeniem wynikającym z nieprawidłowej realizacji imprezy turystycznej. Tym samym słusznie Sąd Rejonowy przyjął, że dochodzone roszczenie przedawniło się z upływem rocznego terminu, wynikającego z art. 778 k.c., zgodnie z którym roszczenia z umowy przewozu osób przedawniają się z upływem roku od dnia wykonania przewozu, a gdy przewóz nie został wykonany - od dnia, kiedy miał być wykonany.

Zdaniem strony apelującej ww. przepis znajduje zastosowanie jedynie do umów zawartych bezpośrednio pomiędzy pasażerami a przewoźnikiem lotniczym, którzy dochodzą roszczeń za opóźnienie lotu zgodnie z art. 7 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91. Sąd Okręgowy nie podziela takiego stanowiska.

Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 17 marca 2017 r., sygn. akt III CZP 111/16 uznał, że roszczenie pasażera w przypadku odwołania lotu, jego opóźnienia lub odmowy przyjęcia pasażera na pokład przedawnia się z upływem terminu rocznego zastrzeżonego dla umowy przewozu według art. 778 k.c. Sąd Okręgowy w niniejszym składzie stoi na stanowisku, że argumentacja podniesiona przez Sąd Najwyższy w uzasadnieniu omawianego orzeczenia odnosi się zarówno do roszczeń wynikających z umowy przewozu zawartej bezpośrednio z przewoźnikiem obsługującym lot, jak i podmiotem, który tylko pośredniczył w jej zawarciu.

Tym samym jako bezzasadny należało ocenić zarzut naruszenia prawa materialnego, poprzez zastosowanie art. 778 k.c. i nie zastosowanie art. 118 k.c. Zdaniem Sądu Okręgowego nie można również skutecznie postawić Sądowi I instancji zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., poprzez błędne dokonanie ustaleń faktycznych. Sąd ten bowiem dokonał oceny dowodów w ramach swobody określonej treścią ww. przepisu, nie przekraczając jednakże tych granic, czemu dał wyraz w sporządzonym, zgodnie z wymogami art. 328 § 2 k.p.c., uzasadnieniu. Sąd Okręgowy podziela bowiem pogląd Sądu Najwyższego, że skuteczne postawienie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że Sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania względnie doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu Sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest więc wystarczające przekonanie strony o innej, niż przyjął Sąd, wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie, niż ocena Sądu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 08 kwietnia 2009 r., sygn. akt II PK 261/08, LEX nr 707877; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 06 listopada 1998 r., sygn. akt III CKN 4/98, LEX nr 50231). Strona skarżąca nie wykazała takich uchybień, a tym samym nie wykazała naruszenia przepisu objętego zarzutami apelacyjnymi, wskazującymi na naruszenie art. 233 § 1 k.p.c.

Wbrew twierdzeniu apelującego słuszna była zatem konkluzja Sądu Rejonowego, że na gruncie sprawy niniejszej podniesiony zarzut przedawnienia winien być oceniany w świetle dyspozycji art. 778 k.c., który przewiduje roczny termin przedawnienia, który to termin bezspornie upłynął przed wniesieniem pozwu. A zatem nie ulega wątpliwości, że dochodzone roszczenie przedawniło się.

Mając powyższe na uwadze wskazać należy, iż zasadnie powództwo jako przedawnione podlegało oddaleniu, co skutkować musiało również oddaleniem apelacji jako bezzasadnej na podstawie art. 385 k.p.c.

Rozstrzygnięcie w zakresie kosztów procesu w instancji odwoławczej wydane zostało w oparciu o treść art. 98 § 1 k.p.c., tj. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Na koszty te złożyło wynagrodzenie zawodowego pełnomocnika powoda w kwocie 450 zł, obliczone na podstawie § 2 pkt 3 w zw. z § 10 ust. 1 pkt. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800), według stanu na dzień wniesienia apelacji.